

İSLÂM'IN KÜFRE GÂLİP GELMESİ*

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Aziz ve sevgili Ak-Televizyon izleyicileri ve Ak-Radyo dinleyicileri!

Allah'ın selâmı, rahmeti, bereketi üzerinize olsun... Cumanız mübarek olsun...

Biliyorsunuz, yarın 29 Mayıs, İstanbul'un fethinin yıldönümü. Bu sene de Osmanlı Devlet-i Aliyyemizin, yâni tâ tarihin derinliklerinden beri devam eden devletimizin Osmanlı devresinin 700. kuruluş yıldönümü. Bu münâsebetle seçmiş olduğum hadis-i şeriflerden size okumak istiyorum.

Allah-u Teâlâ Hazretleri bu dîn-i mübîn-i İslâm için hizmet edenlerden razı olsun... Makamlarını yüceltsin... O şehidlerin, o mübarek gâzîlerin şefaathlerine bizleri nâil eylesin... Bizleri de onların yolundan ayırmasın... Onlar gibi dîn-i mübîn-i İslâm'a güzel hizmetler etmeyi nasîb eylesin...

Nice nice fütûhât ve füyûzâtı bizlere de ihsân eylesin...

Sa'yedenlerin sa'yi meşkûr olsun... Allah hepinizden, böyle çalışanların hepsinden razı olsun...

a.Zaferler ve Fetihler Sizi Şımartmasın!

Peygamber SAS Efendimiz, Ahmed ibn-i Hanbel'den, Tirmizî'den rivayet olunan ve Tirmizî'nin hasen sahih hadis dediği, İbn-i Mes'ud RA'ın rivayet ettiği bir hadis-i şerifinde şöyle buyuruyor:¹

إِنَّكُمْ مَنْصُورُونَ وَمُصِيبُونَ وَمَفْتُوحٌ لَكُمْ فَمَنْ
أَدْرَكَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَلْيَتَّقِ اللَّهَ وَلْيَأْمُرْ بِالْمَعْرُوفِ
وَلْيَنْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَلْيَصِلِ الرَّحِمَ وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ
مُتَعَمِّدًا فَلْيَتَبَوَّأْ مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ

(حم . ت حسن صحيح، ق. عن ابن مسعود)

RE. 136/5 (*Inneküm mansûrûne ve musîbûn, ve meftûhun leküm, femen edreke zâlike minküm felyettekî'llàhe velye'mur bi'lma'rûfi velyenhe ani'l-münker, velyesılı'r-rahim. Ve men kezebe aleyye müteammiden felyetebevve'mak'adehû mine'n-nâr.*)

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

¹ Tirmizî, Sünen, c.IV, s.524, no:2257; Ahmed ibn-i Hanbel, Müsned, c.I, s.389, no:3694; Ebû Ya'lâ, Müsned, c.IX, s.205, no:5304; Bezzâr, Müsned, c.V, s.383, no:2015; Hâkim, Müstedrek, c.IV, s.175, no:7275; Beyhakî, Sünenü'lKübrâ, c.X, s.94, no:19993; Ebû Nuaym, Hilyetü'l-Evliyâ, c.VII, s.102; Kudâî, Müsnedü'ş-Şihâb, c.I, s.329, no:561; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.X, s.431, no:29257; Câmiü'l-Ehâdîs, c.IX, s.451, no:8801

Biliyorsunuz, Peygamber SAS Efendimiz'in İstanbul'un fethiyle ilgili, müjdesi var:²

لَتُفْتَحَنَّ الْقُسْطَنْطِينِيَّةُ فَلَنِعْمَ الْأَمِيرُ أَمِيرُهَا
وَلَنِعْمَ الْجَيْشُ ذَلِكَ الْجَيْشُ

حم.ك.طب.خ. في تاريخه، كر. وابن الأثير، عن عبید اهلل بن بشر الغنوی عن أبيه

(*Letüftehanne'l-kostantîniyyetü*) “İstanbul muhakkak ve muhakkak fetholunacaktır. (Feleni'me'l-emîru emîruhâ) O ordunun komutanı ne güzel komutandır; (ve leni'me'l-ceyşü zâlike'l-ceyş) ve o ordu ne güzel ordudur.” diye Peygamber Efendimiz'in hadis-i şerifinde methedildiği için, o şerefe nâil olalım diye, müslümanların asırlarca peşinden koştukları bir güzel amaç...

Peygamber Efendimiz'in müslümanlara verdiği müjdeli haberler, sadece İstanbul'un fethine dair o hadis-i şeriften ibaret değil; nice nice hadis-i şerifler var. O hadis-i şerif meşhur olduğu için, ben başka hadis-i şeriflerden sohbetimin malzemesini derledim. İşte bu hadis-i şerif de Tirmizî'den, Ahmed ibn-i Hanbel'den sahih, hasen bir hadis-i şerif. Râvîsi de mübarek

---

² Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.335, no:18977; Taberânî, *Mu'cemü'l- Kebîr*, c.II, s.38, no:1216; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.468, no:8300; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.118; İbn-i Hacer, *el-İsâbe*, c.I, s.308, no:684; Buhârî, *Târih-i Kebîr*, c.II, s.81, no:1760; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LVIII, s.34; Abdullah ibn-i Bişr el-Ganevî, babasından.

Kenzü'l-Ummâl, c.XIV, s.252, no:38462; *Mecmaü'z-Zevâid*, c.VI, s.323, no:10384; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.XVII, s.339, no:18311.

Abdullah ibn-i Mes'ud RA Hazretleri.

Efendimiz SAS Hazretleri, (Allah şefaatine erdirsin) ne buyurmuşlar bu hadis-i şerifte:

إِنَّكُمْ مَنْصُورُونَ وَمُصِيبُونَ وَمَفْتُوحٌ لَكُمْ

(*Inneküm mansûrûn*) “Siz Allah’ın nusretine, yardımına mazhar olacaksınız, mansur olacaksınız. (Ve musîbûn) Ve çok mallara isabet edeceksiniz. Yâni çok ganimetler, mallar, mülkler elinize geçecek. (Ve meftûhun leküm) Ve diyarlar, imkânlar, rahmet kapıları, zafer, galibiyet kapıları hep açılacak size...”

Bunlar nedir?.. Peygamber Efendimiz’in istikbâle ait, Allah’ın kendisine bildirmesi, vaad etmesi, ikram etmesi, müjdelemesi üzerine ashabına verdiği istikbal haberleri... Bunlar söylendiği zaman, sahabe-i kiramın durumları hiç öyle ileriye ümitle bakacak durumlar değildi; hattâ hepsi mahzun, mazlum, mağdur, müstad’af ve perişan idi. Öyleyken, Peygamber SAS Efendimiz:

“—Sabretmiyorsunuz; sabredince bunlar değişecek, önünüzde güzel günler gelecek, sabredin!” buyuruyordu.

Hattâ İslâm tarihini okumuşsanız, kütüphanenizdeki o güzel kitaplardan; belki rastlamış olabilir içinizden bazı okumaya meraklı kardeşlerimiz; Hendek Harbinde müşrikler gelmişler Medine’yi tahrib etmeye,

müslümanları yok etmeye... Çare olarak savunma düşünülmüş, hendek kazılıyor; amansız, parçalanmayan sert bir kaya çıkmış. Ashab-ı kiram aciz kalmışlar.

Peygamber SAS, o muazzam sert engelin, o kazılan hendekteki parçalanamayan kayanın parçalanması için eline aleti almış, bir vurmuş, bir ateş çıkmış. Sahabeler bunu görüyorlar, rivayet ediyorlar. Herkesin gözünün önünde cereyan eden bir olay...

Peygamber SAS buyurmuş ki:

“—İşte bu ışıyan ateşten, kıvılcımdan, bu parıltıdan istikbale ait bazı olayları gördüm; kayserlerin, kistraların diyarlarını Allah size bahşedecek!” diye açıkça, o büyük devletlerin bile yenileceğini ve onların diyarlarının o anda savunmada olan müslümanların eline geçeceğini söylemiş.

En ümitsiz anda, hiç bir ümit kısırtısının görülmediği, ihtimalinin belirmediği bir zamanda söylemiş. Hattâ müşrikler de demişler ki:

“—Şunlara bak, kendilerinin hayatı devam edecekmi, etmeyecekmi belli değil, başlarındaki zât kayserlerin, kistrâların, imparatorlukların diyarlarının ellerine geçeceğini söylüyor. Ne olmayacak iş...” diye garipsemişler ve bu inançsızlıklarını dile getirmişler.

Ama, Peygamber SAS Efendimiz’in dediği gibi oldu.

Bu hadis-i şerifte de böyle buyurmuş Peygamber Efendimiz:

“—Allah’ın nusretine mazhar olacaksınız, *mansûrûn* olacaksınız.”

Mansûr; nusrete mazhar olmuş demek, kendisine ardım edilmiş demek. “Mansur olacaksınız, muzaffer olacaksınız.”

Hakîkaten de savaşlara girdiler, az kuvvetle çok düşmanı yendiler. Bedir’den başladı bu olağanüstü, Allah’ın yardımıyla olan galibiyetler, yüz akı zaferler. Nice nice diyarlarda, nice nice devirlerde, nice güzel misallerle devam etti. Az kuvvetlerle büyük orduları perişan etmek, Allah’ın yardımıyla oluyor tabii.

وَمَا النَّصْرُ إِلَّا مِنْ عِنْدِ اللَّهِ الْعَزِيزِ الْحَكِيمِ

(آل عمران: ۱۲۶)

(*Ve me’n-nasru illâ min indi’llâhi’l-azîzi’l-hakîm.*) [Zafer, ancak mutlak gâlip, hüküm ve hikmet sahibi Allah katındandır.] (Âl-i İmran, 3/126) Yardım ancak Allah’tandır. Allah yardım etmezse, büyük ordular bile mağlub olabilir. Çok güçlü kuvvetli ordular mağlub ve perişan olur.

Nitekim, Peygamber SAS Efendimiz Mekke-i Mükerreme’yi fethettikten sonra, Huneyn Gazvesi’nin ilk zamanlarında, başlangıcında sahabe-i kiram:

“—Ooo, biz Bedir Harbi’ndeyken düşmanın üçte biri kadardık, azıyktık. O zaman bile Allah’ın lütfuyla, Allah nasib etti, gâlip olduk. Şimdi artık şu halimize bakın, vadiyi doldurmuş binlerce asker var, çok kalabalığız. Artık düşman bizi yenemez!” diye yanlış bir duygu, düşünce zihinlerine, gönüllerine geldi.

Yâni, “Kalabalığız, karşı taraf bizi yenemez!” dediler. Halbuki, yenmek kalabalıktan değil, Allah’ın yardımından. Allah onlara bunun böyle olduğunu öğretmek için, önce bir hezimetini tattırdı, dünya başlarına dar geldi. Yönlerini düşmandan çevirip, sırtlarını dönüp kaçımaya başladılar.

وَصَاقَتْ عَلَيْكُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ

ثُمَّ وَلَّيْتُمْ مُدْبِرِينَ

(التوبة: ٢٥)

(*Ve dâkat aleykümü’l-ardu bimâ rahubet sümme velleytüm müdbirîn.*) “Dünya bunca genişliğine rağmen başınıza dar geldi. Arkanızı dönerek geri dönüp kaçıp gittiniz.” (Tevbe, 9/25) diye ayet-i kerimede bildiriliyor.

Yâni yardım çoklukta değil, Allah’ın vereceği bir şey. Verirse, Allah-u Teâlâ Hazretleri yardım ederse, nusret, zafer verirse, az bir kuvvet çok kuvveti yeniyor. Ayetlerde de bu böyle bildiriliyor.

Yâni yardım çoklukta değil, Allah'ın vereceği bir şey. Verirse, Allah-u Teâlâ Hazretleri yardım ederse, nusret, zafer verirse, az bir kuvvet çok kuvveti yeniyor. Ayetlerde de bu böyle bildiriliyor.

“Siz mansur olacaksınız, savaşlarda nusret-i ilâhiyeye mazhar olacaksınız. *(Ve musîbûn)* Çok mala, mülke, ganîmete, maddî nimete, imkânlarla sahip olacaksınız. *(Ve meftûhun leküm)* Araziler, diyarlar, ülkeler, sizin için açılmış olacak kapıları, fethedeceksiniz oraları, elinize geçecek.”

Tamam, Efendimiz'in söylediği gibi oldu. Hiç ümit yokken, yiyecekleri bile tam yetmediği zaman, çok sabrettikleri zamanlarda; yiyecekleri, hurmaları ortaya toplayıp, taksim edip, hurmayı emip emip, bir avuç hurmayla seyahat ettikleri zamanlarda, Cenâb-ı Rasûl Efendimiz Hazretleri böyle müjdeler verdi.

Peygamber Efendimiz arkasından buyuruyor ki, yâni nasihat ediyor: İnsan nimete mazhar olursa, zafere mazhar olursa, önüne kapılar açılırsa; nimet kapıları, zafer kapıları, ikram kapıları, lütuf kapıları, diyarlar, ülkeler, tarlalar, bağlar, bahçeler, mallar, mülkler, ticaretler çok olursa ne olacak?.. Tabii, onu anlıyoruz bu devamında:

فَمَنْ أَدْرَكَ ذَلِكَ مِنْكُمْ فَلْيَتَّقِ اللَّهَ وَلْيَأْمُرْ
بِالْمَعْرُوفِ وَلْيَنْهَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَلْيَصِلِ الرَّحِمَ

(*Femen edreke zâlike minküm*) “Ey beni dinleyenler! Sizden bu anlattığım duruma yetişenler olursa, yaşayıp da o günleri görenler olursa, (felyetteki’llâh) Allah’tan korksun! (*Velye’mur bi’l-ma’rûf*) İyiliği emretsin, (*vel-yenhe ani’l-münker*) ve münkerden nehyetme vazifesini yapsın! (*Velyasılı’r-rahim*) Ve sıla-i rahim yapsın; yâni eşini, dostunu, akrabasını gözetsin, kollasın, ziyaret etsin; ihtiyacı varsa, yardım etsin. Yâni dînî vazifelerini, farzları ihmal etmesin!

Mal mülk sahibi oldum diye şımarasın, şaşırmasın! Bunları görünce, diye dinden imandan uzaklaşmasın!” buyuruyor.

Ondan sonra da değişik bir cümle geliyor:

وَمَنْ كَذَبَ عَلَيَّ مُتَعَمِّدًا فَلْيَتَّبِعُوا مَقْعَدَهُ مِنَ النَّارِ

(*Ve men kezebe aleyye müteammiden*) “Kim bana kasden yalan isnad ederse; yâni benden bir şey duymuş gibi ‘Rasûlüllah’tan şöyle duydum.’ deyip de, aslında benim söylemediğim sözü söylemişim gibi bir yalan ortaya atarsa; (*felyetebevve’ mak’adehû mine’n-nâr.*) cehennemde oturacağı yere kendisini hazırlasın, hazırlansın!” buyuruyor. Yâni, “Cehenneme girecek, bilsin!” mânâsına geliyor.

Bugün okumak istediğim hadis-i şeriflerden birisi bu.

b. Farısların ve Romalıların Yerleri Sizin Olacak

İkinci hadis-i şerif. Yine ahabın çeşitli meşakkatler çektiği günlerde, Abdullah ibn-i Busr RA'dan Taberânî rivayet etmiş. Buyuruyor ki Peygamber SAS Efendimiz:³

وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَتُفْتَحَنَّ عَلَيْكُمْ فَارِسُ وَ الرُّومُ
وَلَتُصَبَّنَّ عَلَيْكُمْ الدُّنْيَا صَبًّا وَلَيَكْثُرَنَّ عَلَيْكُمْ
الْخُبْزُ وَ اللَّحْمُ حَتَّى لَا يُذَكَّرُ كَثِيرٌ مِنْهُ اسْمُ اللَّهِ
تَعَالَى

(طب. عن عبد اهلل بن بسر)

RE. 459/5 (Ve'llezînefsîbi-yedihî, letüftehanne aleyküm fârisu ve'r-rûmü, ve letesubbenne aleykümü'd-dünyâ sabbâ, ve leyeksüranne aleykümü'l-hubzü ve'l-lahmü hattâ lâ yüzkeru alâ kesîrun minhü'smü'llàhu teâlâ.) Sadaka rasûla'llàh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Taberânî'nin rivayet ettiği bu hadis-i şerifte, Efendimiz yine istikbale ait müjdeli bir haberi veriyor. (Letüftehanne'l- kostantıniyye) “Kostantin'in şehri fetholunacaktır muhakkak ve mutlaka...” dediği gibi:

(Ve'llezînefsîbi-yedihî) “Şu nefsimin elinde olduğu yaradanıma, Rabbime yemin olsun ki...”

³ Kenzü'l-Ummâl, c.III, s.394, no:6236; Mecmau'z-Zevâid, c.V, s.18, no:7905; Câmiü'l-Ehâdîs, c.XXII, s.403, no:25177

Ne demek nefsinin Allah'ın elinde olması?.. Yâni, dilerse yaşatır, dilerse öldürür; dilerse izzetli eder, dilerse zilletli eder. İnsanın kaderi Cenâb-ı Hakk'ın takdiriyledir, nasıl olacaksa Cenâb-ı Hak öyle diler. Allah'a yemin ederken, bu ifadeyi kullanırdı Peygamber Efendimiz. Böyle hadis-i şeriflerden de size epeyce miktarda okumuştuk, bu da onlardan birisi...

“Canım elinde olana, yâni Allah'a yemin olsun ki; şu hayatım, memâtım, her şeyim yed-i takdirinde olan Allah'a yemin olsun ki, (*letüftehanne aleyküm*) size açılacak mutlaka ve mutlaka, muhakkak ve kesin olarak; (*fârisun*) Fars diyarı, yâni İranlıların olduğu yer fetholunacak.”

Bu İranlıların olduğu yer, başşehirleri Bağdad'ın güneyinde Medâin denilen bir şehirdi. Batılılar buna *Ctesiphon* diyorlardı. Yâni, Irak'ın ortasındaydı başşehirleri, Arabistan'a da yakındı. Hattâ Arabistan'ı, Yemen'i filân hakimiyetlerine almışlardı. Sâsânî İmparatorluğu vardı o zaman. Oradan tâ Horasan'a kadar uzanıyordu ve Türklerle hudut savaşları yapıyorlardı. Bu taraftan da Bizanslılarla hudut savaşı yapıyorlardı.

Fârisun dediği, yâni “Bütün onların o imparatorluklarının, devletlerinin kapladığı alanlar size fetholunacak, muhakkak, kesinlikle... (*Ve'r-rûmu*) Roma İmparatorluğu'nun toprakları size fetholunacak, muhakkak ki...” diye kesin bir ifade ile, şeksiz şüphesiz, nûn-u te'kid-i sakîle ile söylüyor.

Sonra buyuruyor ki:

(*Ve letusabbenne aleykümü'd-dünyâ sabbâ*)
“Sizin üzerinize dünya, yağmurun bardaktan boşanırcasına döküldüğü gibi saçılacak, dökülecek, akacak. Dünya, mal, mülk, zenginlik, izzet, itibar vs. bunlar artacak. (*Ve leyeksüranne aleykümü'l-hubzü ve'l-lahm*) Ve sizin üzerinize ekmek, et öyle çoğalacak, öyle çoğalacak ki, çok fazla olacak.”

Tabii şimdi bizim için belki... Türkiye'nin fakir bölgeleri var, zengin bölgeleri var; şehirlerin fakir mahalleleri var, zengin mahalleleri var; eti yiyebilenler var, yiyemeyenler var... “Zavallı, bir kuru ekmek yiyor.” diye, biz meselâ, eti bulamayıp da sırf ekmek yiyene acırız. Ama eski devirde, Peygamber Efendimiz'in yaşadığı devirde, bir hurma ile günleri geçerdi. Yâni hurma yiyerek, su içerek... Ekmek büyük nimetti.

Ekmeğin bir de hangi undan yapıldığı meselesi var. Buğday ekmeği çok kıymetli, çok a'lâ idi. Bembeyaz bir ekmek... Çünkü arpa ekmeği olur, çavdar olur vs. Onlar sert, kuru ve acı olur. Buğday ekmeği tatlı olur.

Ekmek aziz bir gıda, kıymetli bir gıda... Hem mânevî bakımdan hürmet edilecek bir yemek, hem de içinde her türlü besleyici madde var. Netice itibariyle buğdayın veya bir başka tohumun ezilmesinden, un haline getirilmesinden yapılmış.

Unun içinde insana yarayan, yetişmesine, gelişmesine sebep olan bütün malzeme var. Zâten birçok yiyeceğimiz, adlarının arkasındaki asıl maddesine bakacak olursak, hepsi gider una dayanır. Ekmeğin akrabası, kardeşi... Pasta, onun gibi bir şey... Börek, onun gibi bir şey... Makarna, onun gibi bir şey... Hepsi sonuç itibariyle o ana zümreden olmuş oluyor.

Bir de et, insanoğlunun tabii önemli bir gıdası. Yaratıkların bir kısmı ot yiyor, bir kısmı et yiyor; otoburlar, etoburlar diye isimlendirmişler kitaplarda... İnsanoğlu hepsini yiyor; ot da yiyor, tohum da yiyor, yeri gelince et de yiyor. Balık eti de yiyor, kuş eti de yiyor, koyun, keçi vs. etlerini de yiyor.

Şimdi bu ekmek ve et artacak demek, yâni sofralarınız çok kıymetlenecek demek. Bunları duyanlar, “Oooh, ekmek de var, et de var!” diye yutkunmuşlardır.

“—O ileride, bunlar o kadar artacak ki,” diye Peygamber Efendimiz anlatıyor. “O derece artacak ki, hattâ...” *Hattâ*’nın sonundaki cümle sizi biraz tebessüm ettirecek: (*Hattâ lâ yüzkeru alâ kesîrun minhü’smü’llâhu teâlâ.*) “Bu yiyeceklerin çoğunun üstüne millet yiyecekleri yerken, ağzına alırken Allah’ın adını anmayacaklar, besmeleyi çekmeyecekler.” diye, bunu bir garip hadise olarak Peygamber SAS Efendimiz söylüyor.

Tabii, mü’min kimseler, sahabe-i kirâm, Peygamber Efendimiz, ârif, alim kimseler

rızkın Allah'tan geldiğini bilir, Allah'a şükreder, besmeleyle yer. Besmele ne demek?..

“—Yâ Rabbi! Ben bu nimetin senden geldiğinin şuurundayım, idrakindeyim. Bunu sen bana nasib ettin, önüme getirdin de, ben şimdi bunu ağzıma koyabiliyorum, yiyebiliyorum. Sana minnet duygusuyla, şükür duygusuyla doluyum yâ Rabbi! Senin adınla, sen verdiğin için, sen müsaade ettiğin için, helâl olduğu için bunu yiyorum yâ Rabbi!” demek.

Benim anacığımın da bir duası vardı:

“—*Niyet ettim nimete, kuvvet olsun ibadete, tâate!*” derdi.

Çok hoşuma gidiyor benim. Sade bir söz ama, “Yediğim nimet ibadet etmeye harcansın!” demek. Çok güzel bir duygu...

İnsan yiyor meselâ benim hatırladığım, gençlerden birileri vardı;

“—Günde iki kilo pirzola yiyorum!” diyordu.

“—Niye böyle yapıyorsun?..”

“—Başka bir şey yemiyorum. Ekmek filân yersem kilo yapıyor, sırf et yiyorum. Çünkü haltere çalışıyorum.” diyordu.

Yâni, yük kaldıracak, kasları geliştirecek. Mübarek, haltere çalışma; iki kilo eti fukaracıklardan birisinin evine haftanın bir-iki gününde götür de, o da orada çoluk çocuğuyla yesin; sevap kazan!

Böyle düşünceleri olanlar da olabiliyor.

“—Yiyeyim de, kuvvetleneyim de, şöyle yapayım, böyle yapayım!.. Keyfim artsın, şehvetim artsın!” gibi şeyler olabiliyor.

Halbuki müslüman öyle yapmaz. Gıdanın da yenilmesinde bir amaç vardır O amaç nedir?.. Dinçleşip, güç ve tãkat kesbedip, kazanıp, onunla Cenâb-ı Hakk’a kulluk vazifelerini güzel yapmak...

Tabii, besmele çekilmesinin bile unutulması, Allah’ın isminin anılmadan gıdanın yenilmesi, çok şaşılacak bir olay Peygamber SAS Efendimiz için, onun etrafındaki ashâbı için... Onun için böyle buyurmuş.

Öyle et ve ekmek artacak, nimet artacak ki, millet artık nimeti küçümsüyor bolluğundan dolayı, tabii sanıyor onu. Halbuki dünyanın gene bir çok yerinde bugün bile ekmeği, eti bulamayan nice insanlar var. Ben biliyorum ki, yağmur yağdığı zaman, arazilere solucan toplamağa giden milletler var. Onları yiyip de karınlarını doyuracaklar.

Öyle yerler var ki, yağmuru yok, yağmur olmadığı için ot yok, ot olmadığı için hayvanlar ölüyor. İnsanlar bir deri bir kemik kalmış. Şöyle ağızlarına alacak bir gıda, bir şey bulamıyorlar.

Onun için tabii, nimetin Allah’tan olduğunu bilip Allah’a şükretmek lâzım, hamd etmek lâzım!.. Bir de Allah’ın nimetini yeyip, Allah’a ibadet etmek lâzım! Allah’ın nimetini yeyip de Allah’a âsi olmamak lâzım! Allah’a karşı gelmemek

lâzım, kâfir olmamak lâzım! Bu çok önemli bir husus...

c. İslâm Küfre Gâlip Gelecek

Üçüncü hadis-i şerif; Peygamber SAS buyurmuş ki:⁴

لَيُظْهَرَنَّ الْإِيْمَانُ حَتَّى يَرُدَّ الْكُفْرَ إِلَى مَوَاطِنِهِ
وَلَيَخَاصِنَنَّ الْبِحَارُ فِي الْإِسْلَامِ وَلَيَأْتِيَنَّ عَلَى
النَّاسِ زَمَانٌ يَتَعَلَّمُونَ فِيهِ الْقُرْآنَ فَيُعَلِّمُونَهُ
وَيَقْرُؤُونَهُ ثُمَّ يَقُولُونَ قَدْ قَرَأْنَا وَعَلِمْنَا فَمَنْ ذَا
الَّذِي خَيْرٌ هُوَ مِنَّا فَهَلْ فِي أَوْلِيكَ مِنْ خَيْرٍ قَالُوا
يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَنْ أَوْلِيكَ قَالَ أَوْلِيكَ مِنْكُمْ
وَأَوْلِيكَ وَقُودُ النَّارِ

(طب. عن ابن عباس؛ عن أم الفضل)

RE. 366/11 (Leyazharanne'l-îmânü hattâ yerudde'l-küfre ilâ mevâtınihi, ve leyhâdanne'l-bihâru fi'l-islâm, ve leye'tiyenne

⁴ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XII, s.250, no:13019; Abdullah ibn-i Abbas ve Ümmü'l-Fadl RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XXV, s.27, no:43; Ümmü'l-Fadl RA'dan.

Mecmau'z-Zevâid, c.I, s.442, no:878; *Kenzü'l-Ummâl*, c.X, s.384, no:29123; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XVII, s.345, no:19581.

ale'n- nâsi zamânün yeteallemûne fîhi'l-kur'âne feyuallimûnehû ve yakraûnehû, sümme yekûlûne: Kad kara'nâ, ve alimnâ. Femen ze'llezî hüve hayrun minnâ. fehel fî ülâike min hayr. Kâlû: Yâ rasûla'llâh, ve men ülâike? Kâle: Ülâike minküm, ve ülâike vekûdü'n-nâr.) Allah saklasın...

Bu hadis-i şerifi Abdullah ibn-i Abbas rivâyet etmiş. Taberânî Abdullah ibn-i Abbas'tan almış. Bir de annesi Ümm-ü Fadl rivâyet etmiş. Yâni, Peygamber Efendimiz'den duymuşlar demek ki. Buyurmuş ki Peygamber Efendimiz:

(Le yazharanne'l-îmânü) “İman galip gelecek, hâkim olacak, ortaya çıkacak. Yâni iman, din ve İslâm. *(Hattâ yerudde'l-küfre ilâ mevâtinihî)* Ve küfrü hangi gediklerde, deliklerde yaşayabiliyorsa, oralara kadar tıkiştıracak, sıkıştıracak ve inine sokacak yâni. İman o kadar gelişecek, genişleyecek ki, küfrü böyle yuvasına sokacak.”

Hani yılan çıkmış dışarıya, zarar veriyor. Ama yuvasına kaçırılıyor, taşlanıyor, sopalanıyor, yuvasına giriyor. Tamam, onun gibi bir şey anlamak lâzım ifadeden, kelimelerden. Küfrü deliğine tıkincaya kadar, iman aşikâr olacak, gâlip olacak. Tamam.

(Ve leyhâdanne'l-bihâru fi'l-islâm) *Hâdâ-muhâda*, *dad* ile *hı* ile, oynaşmak demek, kımıldamak demek. *(Ve leyhâdanne'l- bihâr)* “Denizler çalkanacak, *(fi'l-islâm)* İslâm'da çalkanacak.”

Bu ne demek?.. Denizler İslâm denizi olacak. İslâm, Arabistan'da kalmayacak, Hicaz'da kalmayacak, Medinecik'te kalmayacak; denizleri aşacak, denizler İslâm'la çalkalanacak. Denizlerde Allah denilecek, Allah'ın dini hakim olacak, Allah'ın *Lâ ilâhe illa'llâh*, tevhid bayrağı dalgalanacak. Tâ deniz ötelere kadar, İslâm gidecek.

Evet gitti. Efendimiz'in bildirdiği, istikbâle âit, o zaman için istikbâl olan bu olaylar oldu. Dünyanın bilinen her yerine kadar İslâm gitti. Ukbetü'bnü Nâfi bütün Afrika kıtasını geçti. Düşünün, haritayı göz önüne getirin; bir kere Mısır alınıyor, Hicaz'dan ne kadar uzak. Mısır'dan sonra Libya, Tunus, Cezayir, Fas... Hepsi koca koca, Türkiye'nin kaç misli alanları olan büyük diyarlar. Buraların hepsini geçti müslümanlar, Atlas Okyanusu'na dayandı.

Ukbetü'bnü Nâfi, devesini okyanusa, ummana yürütebildiği kadar yürüttü, soktu bacaklarını nereye kadar gidebiliyorsa; orada ellerini açtı:

“—Yâ Rabbi, önüme bu uçsuz bucaksız, engin deryâyı çıkart- masaydın, senin dinini daha öteye de götürebilecektim! Buraya kadar gelebiliyorum, buradan öteye gücüm yetmiyor; beni affet!” diye dua etti.

Ama ben Amerika'ya gidip geldiğim zaman, orada okuduğum makalelerden öğrendim ki; 800'lü tarihlerde Afrika'da İslâmî bir devlet tamamen hâkim olmuş ve bu devletten bir büyük hükümdarın çocuğu, iki yüz kadar

gemiyle Amerika kıtasına gitmiş. Bazıları geri gelmiş, bir kısmı da oraya yerleşmiş. Daha sonraki asırlarda ki, Kolomb'dan daha kaç yüzyıl önce, oralara nice müslümanlar gitmiş. Hatta oralara gidenler, oralarda üzerinde Arapça yazılar olan paralar bulmuşlar. Demek ki, o Atlas Okyanusu'nun da ötesine kadar, bazı mübarekler İslâm'ı götürebilmiş.

Ondan sonra Târık ibn-i Ziyad, Cebelitarık'ı geçti, İspanya fethedildi. Yeni okuduğum makalelere göre, Fransa ve İsviçre'de çok ileri noktalara kadar, benim şu anda isimlerini söyleyemeyeceğim noktalara kadar İslâm girdi ve yerleşti.

Sicilya, Malta, İtalya'nın bir kısmı müslüman oldu. Balkanlar İslâm'ı tanıdı. İngiltere krallarından birisi İslâmiyet'i kabul etti. İsveç'in kralı, İspanya'da okutmak için çocuğunu gönderdi. Bunların bir kısmı müslüman oldular. Şarkta Türk diyarına İslâm gitti. Güneyde Hint Okyanusu'na dayandı, Hind-i Çinî'ye gitti. Oralardan nerelere kadar İslâm yayıldı...

Efendimiz'in buyurduğu oldu. Denizler İslâm'da çalkandı, Karadeniz Türk gölü oldu. Doğu Akdeniz Türk iç denizi oldu. Hazar Denizi çevresi hep müslümanlar oldu. Bir zamanlar bunların hepsi oldu.

Amma bu bir imtihan... Bu işi başaranlar söylediklerini yaptılar. Ondan sonra bu başarıyı söndürenler, devam ettiremeyenler veballeri yüklendiler, imtihanın soruları değişti. Şimdi

de müslümanlar her yerde mazlum, her yerde makhur, her yerde mağdur, her yerde öldürülüyor, maktûl, mahpus...

Kadınlarda gözyaşı, çocuklarda gözyaşı... Televizyonlarda Kosova felâketi, daha önceki yıllar Çeçenistan felâketleri... vs. Bu da işte belki vazifeyi yapmamanın cezası, belki imtihanın bir başka şekli.

Ama Efendimiz'in buyurdıkları oldu. Küfür deliğine tıkıldı. İslâm'ın hak din olduğunu birçok yerde herkes duydu, bildi. Şimdi de, "Bakalım hak bilinen dine sarılıp sebat gösterecekler mi?" diye, Cenâb-ı Hak başka türlü imtihan soruları çıkartıyor. Evet İslâm böyle yayılacak dedi, yayıldı; gâlip gelecek dedi, gâlip geldi.

d. Kur'an'ı Öğrenip de Amel Etmeyenlerin Durumu

Hadis-i şerifin devamında, buyuruyor ki Peygamber Efendimiz:

وَلَيَأْتِيَنَّ عَلَى النَّاسِ زَمَانٌ يَتَعَلَّمُونَ فِيهِ الْقُرْآنَ
فَيُعَلِّمُونَهُ وَيَقْرَوْنَهُ ثُمَّ يَقُولُونَ قَدْ قرَأْنَا وَعَلِمْنَا
فَمَنْ ذَا الَّذِي خَيْرٌ هُوَ مِنَّا فَهَلْ فِي أَوْلِيكَ مِنْ خَيْرٍ

(*Ve leye'tiyenne ale'n-nâsi zemânün*) "İnsanların başına bir zaman gelecek ki..." Bu ne zaman olacak?.. İslâm yayıldıktan sonra, yerleştikten sonra, öğrenildikten sonra... (*Yeteallemûne fîhi'l-kur'ân*) "Kur'an-ı Kerim'i teallüm

edecekler, öğrenecekler, anlayacaklar.” Arapça öğrendiler, tefsir okudular, i’rab okudular, Kur’an-ı Kerim’in ayetlerinin, kelimelerinin meâlini okudular filân... (*Feyuallimûnehû*) “Sonra da bunu başkalarına da öğrettiler. Çoluk çocuk, isteklilere öğrettiler; (ve yakraûnehû) ve onu okudular.”

Tabii ifade şöyle: “Öyle bir zaman gelecek ki, insanlar o zamanda Kur’an-ı Kerim’i öğrenecekler, sonra öğretecekler ve okuyacaklar. Kur’an okunuyor, öğreniliyor, öğretiliyor. (*Sümme yekûlûne:*)” Sonra da diyecekler ki:

(*Kad kara’nâ ve alimnâ*) “Okuduk Kur’an-ı Kerim’i, mânâsını da anladık. (*Femen ze’llezî hüve hayrun minnâ*) Bizden daha hayırlı kim var dünyada? Var mı bizim gibisi?” demek yâni.

(*Femen ze’llezî hüve hayrun minnâ*) “Bizden daha hayırlı kim var, var mı bizim gibisi? En hayırlı biziz!” diyecekler.

En hayırlı sanacaklar kendilerini, böyle diyecekler. Demek ki, böyle diyecekler ama, böyle değil ki Efendimiz buyuruyor: (*Fehel fî ülâike min hayrin*) “Bunlarda hiç hayır var mı?..” Yâni yok. İstifhâm-ı istinkârî, yok mânâsına. Hiç bunlarda hayır var mı?.. Yâni yok, hiç hayır yok!..

قَالُوا يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَنْ أَوْلِيكَ قَالَ أَوْلِيكَ
مِنْكُمْ وَأَوْلِيكَ وَقُودُ النَّارِ

(*Kalû: Yâ rasûla'llâh: Ve men ülâike*) Şaşırılmışlar sahabe-i kiram. Bu istikbâle âit haber üzerine şaşırtdıkları için, dediler ki:

“—Yâ Rasûlallah, kim bu adamlar? (*Ve men ülâike*) Hem Kur'an okuyorlar, öğreniyorlar, öğretiyorlar, hem de bunlarda hiç bir hayır yok. Kim bunlar?”

Efendimiz buyurdu ki: (Kâle: Ülâike minküm) “Onlar da işte sizin aranızdan çıkacak, sizin gibi müslüman gûya. (*Ve ülâike vekûdü'n-nâr*) Halbuki onlar aynı zamanda hepsi cehennem yakıtı olacaklar.”

Vekûd ne demek?.. Yâni, yakıtı demek. Cehennemine içine atılacaklar, yanacaklar. Cehennemin yakıtı odun değil, insanlar, cehennemlikler... Günahkârlar cehenneme atılacaklar.

İbn-i Abbas rivayet etmiş; tefsir ilminin en önde gelen isimlerinden... Ümm-ü Fadl rivayet etmiş. Buradan neyi anlıyoruz? Yâni, Kur'an-ı Kerimi öğrenmek, öğretmek, okumak, kuru kuruya yetmiyor. Gene cehennem odunu olabilir bir insan. Neden?.. Okuduğu Kur'an'la amel etmezse, Kur'an-ı Kerim'in ahkâmına uymazsa, müslümanlığını güzel yapmazsa...

Çok şimdi böyle insan... O kadar çok ki, sanki bir gazete haberi kadar canlı bu bilgiler. Okuyan, okutan, öğrenen, öğreten nice insan var. Nice insan var ama, sağlam bir İslâm, yaşanan bir İslâm nerede?.. İslâm'ı tam böyle ailesiyle, iş hayatıyla, toplum hayatıyla hâlis

bir halde, tertemiz bir şekilde yaşayan toplum nerede?.. Hangi diyarda?.. Suud'da mı, Irak'ta mı, Suriye'de mi, Türkiye'de mi, Balkanlar'da mı? Nerede?.. Yâni, çok yer gezen kimselere soralım! Ben kendi kendime soruyorum: Özenilecek toplum, ah ben de şunların arasına girebilsem diye özeneceğimiz toplum nerede?.. Çok az...

Kişisel olarak böyle bazı kimseler var, İslâm'ı biliyorlar, yaşamaya çalışıyorlar vs. ama, maalesef umumiyetle yok... Bizim yörelerde bir söz vardır. Zaman zaman böyle halk tabiri olarak dillerde söylenirdi:

“—Bunların en akıllısı Deli Bekir, o da zincirde yatur.” derlerdi.

Yâni, en akıllısı Deli Bekir olursa; affedersiniz, ismi Bekir olanlar alınmasın, tekerleme böyle... En akıllısı deli lâkaplı bir kimse olursa, zincirle bağlanmış, yâni zincire bağlanacak kadar deli, demek ki. Yâni, zinciri çözüldüğü zaman cam çerçeve kırıyor, sağ sola yumruk atıyor, zarar veriyor demek ki, zincire bağlanmış. En akıllısı zincire bağlanmış olursa, ötekiler ne olur? En akıllısı bu, akıllı olmayanlar, daha az akıllı olanlar ne olur?..

Yâni, müslümanların çok dikkat etmesi lâzım! Uzun tenkit etmek istemiyorum, herkes kendi kendisini tenkit etsin. Çünkü, herkes kendisini başkalarından daha iyi bilir. Hatalarının muhasebesini çıkarın, günlük kârını, zararını hesap etsin, Kur'an'a ne kadar uyduğuna dikkat

etsin. Bazı ibadetleri yapıyorum diye kendisini aldatmasın.

“—Camiye gidiyorum, Kur’an okuyorum, okutuyorum, öğretiyorum... Ne var işte, bizden daha hayırlı kim varmış?” demesin.

Çünkü, Allah kimleri seviyor, kimleri sevmiyor; onları iyi bilmezse insan, yanlış işler yapabilir. Zekât verir, zekâtı kabul olmayabilir. Hacca gider, haccı kabul olmayabilir. Namaz kılar, namazı kabul olmaz, hatta Allah’tan uzaklaştırır. Bunların sebepleri var, yâni ibadetlerin kabul olmamasının sebepleri var.

Biz bunları makalelerimizde, kitaplarımızda kardeşlerimiz bilsin de, o durumlara düşmesinler diye uzun uzun anlattık. İhlâssızlık, riyâkârlık, haramla yapmak gibi sebeplerden, onlar kabul olmayabiliyor. Onun için, incelikleri öğrenmek lâzım! Öyle kuru kuruya, paldır küldür:

“—İşte ben böyle yaptım, var mı benim gibisi?..” demek yetmiyor. Çok düşünmeliyiz, hatalarımızı düzeltmeliyiz, iyi müslüman olmaya çalışmalıyız.

Fatih’in hayatı hepimiz için çok önemli bir numûne... Nasıl yaşamış, nasıl yetişmiş?.. 12 yaşında bir padişah olmuş. Ondan sonra, her taraftan hücum olunca babası gelmiş, biraz daha padişahlık yapmış. 18 yaşında tekrar, ikinci defa padişah olmuş. 18 yaşından vefatına kadar ömrü, 1432’de doğup, 1481’de ölünce 49 sene ediyor. Ömrü muazzam işler yapmakla geçmiş.

Yüzlerce cami yapmış, eser vermiş. Arkasında hayrât ü hasenât bırakmış.

Fatih'ten ibret alalım. Evlatlarımız fatihler gibi yetiştirelim! Allah'ın selâmı, rahmeti üzerinize olsun... Allah hepinizden razı olsun... Aziz ve sevgili Ak-Televizyon izleyicileri ve Akra dinleyenleri!..

Es-selâmü aleyküm ve rahmetu'llâhi ve berekâtühû!..

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

28. 05. 1999 - AVUSTRALYA

[Bütün CUMA SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

